

30. Hon ryckte förfärligt, men samlade sig; Så sprang hon förtviflad tillbaka, Bland törnen och tistlar, med blödande hål, Förstörd och förvirrad till sinnen och själ, Dem harmen och lidandet skaka.

31. "Hwarthän nu, hwarthän, o barmhertige Gud! Hwarthän mig på jorden nu vända?" Förlorad, förtviflad till heder och hopp, Hon till den olyckliga trädgården lopp, Att göra på lifwet en ända.

32. Hon dignade, maktlös till hand och till fot, Hon fröp till den löfbundna salen Der tog hon sitt läger bland wignande spön, På rastande lög i den prande snön, Der låg hon, bestormad af qvalen.

33. En gråtande gose hon framfödde der Med wild, utsägelig smärta, Nu såg hon sitt ödes förfärliga mål, Hon ref ur det yswiga håret en nål, Och stack i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga mord, Akt! då hennes sans återwänder, Hon ryckte af kasa för samwetets ljud: "Hwad gjorde jag nu, min Herre och Gud!" Hon ropte och wröd sina händer.

35. Hon uppres med blodiga händer en graf Wid dammen inunder en bäcke, "Der hwile i Gud, min olycklige son! Der hwile för alltid från jemmer och hån. Från steglen mig forparne hake!"

36. Och detta är bloket, som sorgligt och hetmiskt, Wid groddammen flammar och skiner; Der har ingen wert hwarfen rot eller hägn, Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott vinden der flagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgårdens mur, Och högt ibland steglen och hiulen, Ser hennes dödställe ännu från en stång — Ser ned öfwer graswen, blott tre qwarter lång — Så dystert, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig och blek, När nätterna steglen betäcka, Från galgbacken neder till groddammens strand — Will släcka den lilla oroliga brand — Och suckar, och kan den ej släcka.

WESTERÅS, 1832.

L. K. BJÖRKBOENS BOKTRYCKERI.

GS 1357

Prestens Dotter i Taubenhain.

Ej. f. Alonzo den tappre och skön Inogene &c.

I kyrkoherdens trädgård wid Taubenhain Går ett af de natliga spöken, Det pustar så ångsligt wid lössalens fot, Det rastlar och prastlar och spjernar emot, Likt dus-twin, som gripes af böken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett blod, Som sorgligt flammar och skiner; Der har ingen wert hwarfen rot eller hägn, Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott vinden der flagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain Stod ännu i flor som en blomma, Och menlös war sicken, och wacker hon war, En mängd af Friare alla dar Till henne i Prestgården komma.

4. Der borta om bäcken, på fullen ett Glott Ser ned öfwer Byen i dalen, Det pralar så präktigt med rikdom och smak; Som speglar des fönster, som själ är des tal, Som glänsande silfwer, Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus: Von Falkenstein, säger min saga. Ut Glottet såg Jungfrun beständigt på sned Beständigt slog hjertat när unga herrn red, I lysande rustning att jaga.

6. På skeslensk päpper till henne han skref, Omrandadt med gyllene kanter, Han sände, infattad i perlor och guld, Sin bild uti hjertform, så nyter och huld, Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå, Haf mod att ge forgen åt alla, Långt bättre är lotten, som dig är bestörd, Dig tror jag den ståtliga Riddare wärd, Som bönder och gods kan besälla."

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord I hemlig förtrolighet språka Jag wäntar så höra mitt öde af dig!"

Rom — frukta för intet, förtro dig åt mig; Rom, låt mig i aften dig råta."

9. "I aften wid midnatt, hör waktelens sång, I hwetåtern nedan om hagen, När nåktergalhanen då lockar sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande ljud Rom, låt mig ej blifwa bedragen!"

10. Han kom, i sin yfswiga slängkappa svept Han kom wid den mörkaste stunden. Han smög sig, omgjordad med wapen och spjut, Så tyst som en fläder — så tyst smög han ut, Och gaf några smulor åt hunden.

11. Och waktelen slog sina gälla slag I hwetåtern nedan om hagen. — När nåktergalhanen då lockat sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande ljud, Kom flickan. — Han blef ej bedragen.

12. Han wiste att wägen med swetsfulla ord Till öra och hjerta sig leta, Den ålskande alltid så lättrogen är, Han wiste att med sina ömma begär Den qwinliga swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så heligt och dyrt; Han wiste så listigt sig slicka, Att huru hon stridde och huru han brann, Blef hon öfwerwunnen, och åter swor han: "Det skall icke ångra dig, flicka!"

14. De gingo till lössalen, dyfter och tyst, Af blommande häggar omhvirfadt: Der slog hennes hjerta, der glödde dess mun, Der blef hennes öskuld, i frestelsens stund, Så grymt och så nestigt förgiftadt.

15. Så snart ärtstänglarne rundtomkring De wiskade blommorna strödde, War flickans munterhet redan sin ros, Till sud förbleknade kindernas ros, Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens flågt I gulnade wägor sig påfwa, Och försbären, rodnande, båda sin höst: Då swälle hos flickan dess klotrunda bröst, Och tröjorna blefwo för snåfwa.

17. När lian gick fram öfwer ångar och sålt, Så underlig slickan sig kände; När höstwinden fram öfwer markena drog, Och regnsturen stridde uti rågstubben slog, Hon vågade ej mer sitt elände.

18. Dess Fader, en hård, obewetelig man, Skrek högt till den arma Rosetta: "Föraktliga flicka! hwad har du nu gjort? Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort, Och släppa försörjarn till råtta!"

19. Han snodde dess yfswiga hår om sin hand, Så

grymt war hans fäderne-wälbe. Här halp ingen klagan, här halp ingen bön; Han slog henne — Huden, så hwit och så skön, Den blödde, den swed och den swällede.

20. Han dref henne ut i en kolswart natt, Der fring henne stormarne tjuta Hon klättrar de törniga klipporna opp Och trefwar till Fäststens port, i det hopp Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "O! we mig, att du mig till moder har gjort För än du mig gjorde till maka! Se här, ack! se här nu min grusliga lott, Den lön som jag bär för mitt nestliga brott, Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig, snypstade, intill hans bröst, Hon tigger, hon ber och hon gråter: "Den nesa, du gjort mig, förbättra igen, Och är du densamme som gjorde mig den, Så gif mig min ära nu åter."

23. Han svarade: "Slicka, det gör mig rätt ondt, Det skall mig din Får så betala, Först gif dig tillfreds, du skall finna hos mig Förelägnings och skötsel, och sedan med dig Jag härom får vidare tala."

24. "Ack! frågan är icke om skötsel och bröd; Det ger mig ej åter min ära. Du swor en gång heligt att ta mig till Brud: Så kom då att nu, inför vittnen och Gud, Af Fader och Prest mig begära."

25. "Naraktiga flicka! så mente jag ej; Hur kan jag till Hustru dig taga? Jag drar ju min härkomst af adeligt blod, Och blott för din life kan du wara god: Min Att skulle skämmas och klaga."

26. "Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan, Min Husjungfru skall du så blifwa. Se'n har jag en Fägare, wacker och ung — Han winner ditt tycke — Det kostar min pung Och spelet wi vidare drifwa."

27. "Att Gud dig, förrådiffe, nedrige hof! Till belwete måtte fördömma! Som Fru jag wånarar ditt Adliga blod; Men minsk du den stunden då du hade mod Din Att för din låga att glömma?"

28. "Så gå då och tag dig en Adelig Fru: Försträckt skall bladet sig wända Gud höre, Gud se och Gud dömmen oss nu! Och måtte en usling, så nedrig som du, Din Adliga sång en gång stända."

29. "Då känne du, niding! hur roligt det är Förtwifla om ära och lycka, Gör då på din skamliga lefnad ett slut Och rasande dig genom tinningen skjut Och se'n må dig djefarne stycka."